

Vlad Tărlungeanu: “Obsesia digitalizării are, de fapt, o latură mult mai sinistă, pe care văd că n-o menționează nimeni,”

🕒 Acum 28 minute 👁 37 Vizualizari 📖 5 Timp de citire

Obsesia digitalizării are, de fapt, o latură mult mai sinistă, pe care văd că n-o menționează nimeni, căci mulți preferă să se ducă în bălăriile reptiliene ale conspirațiilor.

Astăzi, de pildă, nu mai poți să-ți cumperi muzică pe vreun suport fizic, disc compact, vinil, de casete nici nu mai vorbesc. La fel cu filmele. Print-ul, ziarele tipărite, la fel dispar.

Deținerea fizică a acestor proprietati intelectuale dispare. Odată cu ele, gândiți-vă că și acte legale, dosare penale, totul devine digital, stocat în niște servere sau într-un norișor. Avantajul, zic toți, e accesul mai comod la ele, eliminarea hârtogariei, eliminarea birocrăției. Problema e că la fel de simplu le poți face să dispară.

Să zicem că, peste 10-20 de ani, o companie de muzică întrerupe, în urma unui scandal, relația contractuală cu un artist care a publicat muzică numai sub egida acelei companii. Drept urmare, compania elimină muzica

La fel cu filmele, să zicem că un actor sau regizor face niste afirmații neconforme cu politica dictată de “powers that be”. Pe lângă faptul că e pus pe lista neagră a Hollywoodului, tu ai putea să nici nu mai ai acces la filmele sale, să fie și ele cenzurate în totalitate publicului.

La fel cu ziarurile, să zicem că în 2030 are loc un mare scandal, o catastrofă sau un caz penă ce ultragiază opinia publică și îți mînte că ai citit un articol dintr-o publicație care a tratat un caz similar petrecut în 2023, însă nu mai poți face corelarea fiindcă articolul nu mai e disponibil, toată arhiva ziarului respectiv devenind între timp digitalizată și încărcată într-un cloud, deci inaccesibilă chiar de pe motoarele de căutare.

La fel cu documentația legală, cu dosarele civile sau penale, cu cazierul. Așa cum lesne îți se zice că poți avea acces în era digitală la anumite informații, la fel de lesne îți se poate bloca accesul la ele, ba foarte lesne acestea ar putea fi șterse.

Foarte recent am urmărit un podcast în care discutau unii despre faptul că o companie de software a pierdut codul unui produs, un joc video foarte popular de acum 10 ani, și că nu-l mai pot remasteriza sau reface pentru actualele console sau plăci grafice. Pur și simplu e pierdut, iar cine a avut inspirația să-l cumpere pe CD atunci e norocos să-l aibă.

Ce vreau să spun e că, în era digitală, cei ce dețin informația au controlul absolut asupra ei, fiind proprietatea lor exclusivă.

Cum informația, aflată într-o posesie unică și deci discreționară, poate să dispară sau să fie modificată extrem de ușor, dată fiind evoluția tehnologică, gândiți-vă ce se poate întâmpla cu identitățile noastre din viitor, cu cazierul nostru, dar mai ales cu trecutul nostru.

Digitalizarea informației poate duce la transformarea discreționară sau chiar la ștergerea la fel de discreționară a trecutului.

Cu alte cuvinte, deschide fereastra manipulării, dar și a hoției, a falsificării informației.

Gândiți-vă numai la facebook, unde mulți au dispărut și reapărut sub alte identități, avataruri, dar și cu postări diferite.

Avem cazul domnului Căciu, care scria și vitupera zilnic. Cum a devenit ministru, a șters postările anterioare și a dat unfriend cu nemiluita, înlocuindu-le cu postări cuminți, terne, serbede, oficiale.

Gândiți-vă cum glumeam într-o postare mai veche când îmi exprimam stupoarea în fața transformării peste noapte a unor gagici de pe fb, care azi erau cu YOLO, distracție, băutură, ciocolată, sex, pisiceală, craci în dresuri la profil, și deodată s-au transformat în mame eroine, ținând în brate copilul din poza de profil ca țărani furca sau grebla în picturile lui Van Gogh, postând doar chestii serioase legate de copii și sănătatea lor, rețete, parentingul ca profesie, deci mămiki.

Dacă la astfel de transformări te amuzi, la celelalte te sperii.

Manipularea discreționară a trecutului prin digitalizare induce fenomenul de tabula rasa, de ștergere al amintirilor ca-n Men In Black și este culmea relativismului. Ce era ieri rău, astăzi poate fi bun sau invers. Cine era ieri un dement poate fi astăzi o persoană respectabilă.

Prin ștergerea sau schimbarea trecutului, dispăre coerența, reperul, direcția principală este frântă, iar ușurința acestor transformări radicale este ajutată, chiar încurajată și de deficitul de atenție din ce în ce mai generalizat și mai accentuat, căci trăim în epoca tik tokului.

Alt argument în acest sens este obsesia Hollywood-ului de a rescrie povești și mituri clasice cu dalta politicilor moderne, pretinzând că acestea noi sunt cele de la care ar trebui să plecăm, pe ele să le considerăm noul

fakenews dispare si credibilitatea, adevărul. Cine are dreptate într-o lume fără reper, fără reputație, fără renume, fără palmares, fără tradiție, deci fără reguli sau cu norme si legi schimbate chiar radical de la o zi la alta? Cine deține monopolul informației și, mai sinistru, al transmisiei informațiilor. Iar asta înseamnă dictatură. În concluzie, eu nu cred că digitalizarea se referă la viitor, cum tot i se face reclamă, ci la trecut, la schimbarea sa pentru a justifica orice tip de viitor, oricât de distopic.”

Autor: [Vlad Tărlungeanu](#)

Despre autor

editor